

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/28/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010186
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9013010186.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci navrhovateľky : MAC TV s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporkyni : Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/086/2013 z 5. novembra 2013, jednomyseľne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/086/2013 z 5. novembra 2013 z r u š u j e podľa § 250l ods.2 O.s.p. v spojení s § 250j ods.2 písm. d), e) O.s.p. a vec jej v r a c i a na ďalšie konanie.

Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľke trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 508,99 € účet právneho zástupcu navrhovateľky, v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozhodnutím č. RP/086/2013 z 5.11.2013 odporkyňa (ďalej aj „Rada“) ako orgán príslušný podľa § 4 ods.1 až 3 a § 5 ods.1 písm. g) a h) zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) postupom podľa ustanovenia § 71 zák. č. 308/2000 Z.z. rozhodla, že navrhovateľka ako účastníčka správneho konania č. 299-PLO/O-4179/2013 porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods.4 zák. č. 308/2000 Z.z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ PLUS odvysielala

1. - dňa 3. 5. 2013 v čase o cca 13:18:25 hod

upútavku na program Ozajstné zvierá, ktorá bola klasifikovaná ako nevhodná pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov,

- dňa 24. 5. 2013 o cca 12:15:23 hod upútavku na program Teror vo vlaku, ktorá bola klasifikovaná ako nevhodná pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 4 ods. 2 Jednotného systému označovania (ďalej v texte aj „JSO“) v znení účinnom od 1.4.2013;

2. - dňa 2.6.2013 o cca 20:47:37 hod. a o cca 21:42:03 hod upútavku program Črepiny*, ktorá bola klasifikovaná ako nevhodná a neprístupná pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 4 ods. 1 JSO v znení účinnom od 1.4.2013;

3. - dňa 3.5.2013 o cca 13:18:43hod,

- dňa 24.5.2013 o cca 12:15:38 hod,

- dňa 2.6.2013 o cca 20:47:45 hod, o cca 21:42:10 hod, o cca 22:19:22 hod, informácie o svojej programovej ponuke prostredníctvom oznámenia o vlastnom programe vo forme textových informácií, pričom k nevhodným a neprístupným programom pre maloletých neuviedol príslušný grafický symbol jednotného systému označovania, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 5 ods. 1 JSO v znení účinnom od 1.4.2013;

4. - dňa 2. 6. 2013 o cca 20:22:51 hod upútavku na program Odhalenie, ktorú neoznačil totožným grafickým symbolom ako samotný program, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 6 ods. 5 druhá veta JSO v znení účinnom od 1.4.2013,

za čo jej uložila podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - pokutu určenú podľa § 67 ods. 3 písm. c) zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 15.000 €, so splatnosťou do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia na uvedený účet. Zároveň skonštatovala, že podľa § 64 ods.5 cit. zákona : „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila.“

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa chronologicky uviedla priebeh správneho konania, prepis/opis skutkového stavu v správnom konaní č. 299-PLO/O-4179/2013 týkajúceho sa vysielaní z 3.5.2013, 24.05.2013, 2.6.2013. Rada uviedla, že postupovala podľa § 33 ods. 2 zák.č. 71/1967 Zb. zákona o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) účastník konania bol v oznámení o začatí správneho konania vyzvaný, aby sa vyjadril k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, ktorými sú záznam vysielania programu Akty X odvysielaného dňa 3.5.2013 o cca 12:28 hod, programu Akty X odvysielaného dňa 24.5.2013 o cca 12:22 hod a programu Odhalenie odvysielaného dňa 2.6.2013 o cca 20:29 hod v rámci televíznej programovej služby JOJ PLUS, ako aj príslušný prepis/opis skutkového stavu týkajúci sa uvedených vysielaní. Súčasťou oznámenia o začatí správneho konania bolo aj poučenie, podľa ktorého, pokiaľ účastník konania svoje procesné práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť, ak zhromaždené doklady a dôkazy sú dostačujúce, aj bez jeho stanoviska. Z vyššie uvedeného vyplýva, že Rada poskytla účastníkovi konania možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia, navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom účastník konania bol zároveň poučený, že pokiaľ svoje práva nevyužije, Rada rozhodne aj bez jeho stanoviska. V odôvodnení rozhodnutia uviedla jednotlivé dôvody, pre začatia správneho konania v predmetnej veci nasledovne.

I. Rada uviedla, že správne konanie bolo začaté z dôvodu, že účastník konania odvysielal na programovej službe JOJ PLUS upútavky na programy označené ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov dňa 3.5.2013 o cca 13:18:25 hod upútavku program Ozajstné zvierá a dňa 24.5.2013 o cca 12:15:23 hod upútavku na program Teror vo vlaku.

Uviedla, že účastník konania je podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. povinný zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený vyhláškou Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č.589/2007 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania .

S poukazom na ust. § 20 ods.4, § 6 ods.5 zákona č. 308/2000 Z.z., ktoré citovala uviedla, že z

uvedených ustanovení vyplýva jednoznačná povinnosť vysielateľa označiť upútavku rovnakým grafickým symbolom ako je označený samotný program, na ktorého vysielanie upozorňuje divák, pričom tento grafický symbol musí byť prítomný na televíznej obrazovke po celý čas vysielania upútavky. Z definície upútavky podľa § 1 ods. 6 JSO, v porovnaní s definíciou vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. vyplýva, že upútavka je formou vlastnej propagácie, ale je definovaná užšie. Pre označovanie upútaviek grafickými symbolmi podľa JSO platia prísnejšie pravidlá ako pre označovanie zložiek programovej služby, ktoré napĺňajú iba definíciu vlastnej propagácie, nakoľko upútavky sa označujú rovnakým grafickým symbolom ako programy, na ktorých vysielanie upozorňujú, bez ohľadu na to či obsahujú klasifikačné kritéria opodstatňujúce označenie upútavky daným grafickým symbolom. Prísnejšie pravidlá pre označovanie upútaviek príslušným grafickým symbolom podľa JSO sú opodstatnené tým, že divák dostane okrem informácií o programe spracovaných do podoby, ktorá púta diváka (napr. zábery alebo zostrih zaujímavých scén z tohto programu), aj informácie o názve, čase a dni jeho vysielania. Na základe týchto informácií dokáže divák určiť, na ktorý program je vysielateľom upozorňovaný. Preto je nevyhnutné zároveň poskytnúť divákovi (najmä rodičom a osobám zodpovedným za maloletých) informáciu o vhodnosti, resp. nevhodnosti daného programu pre maloletých.

Rozsah údajov o programe odvysielaných v rámci zložky programovej služby a prísnejšie podmienky označenia príslušným grafickým symbolom podľa JSO odlišujú upútavku od vlastnej propagácie. Z definície upútavky je zrejmé, že je spracovaná tak, aby pútala pozornosť divákov na vysielanie konkrétneho programu, čo je dosiahnuté napr. odvysielaním zaujímavých záberov alebo scén zo samotného programu alebo odvysielaním informácií súvisiacich s týmto programom vo forme spôsobiteľ ho propagovať. Obsah upútavky nie je preto predmetom samostatného posúdenia podľa klasifikačných kritérií stanovených JSO. Je vo verejnom záujme chrániť maloletého diváka, ktorý patrí vzhľadom k jeho vyššej senzitivite a menšej schopnosti vytvárania si kritického odstupu od obsahu programu k ohrozenej skupine prijímateľov. Upútavky posudzované v rámci tohto bodu boli označené grafickým symbolom ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, a to zhodne so samotným programom, na ktorý upúťovali, čím si účastník konania splnil zákonnú povinnosť podľa § 6 ods. 5 JSO, t.j. označiť upútavku totožným grafickým symbolom ako samotný program, na ktorý sa upútavkou upriamuje pozornosť. Podľa § 4 ods. 2 JSO sa však programy alebo iné zložky programovej služby klasifikované ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov zaraďujú do vysielania medzi 20.00 a 06.00 hodinou. Citované ustanovenie zakotvuje časovú oponu resp. časové pásmo, kedy je povolené zaradiť do vysielania programy, iné zložky programovej služby vrátane upútaviek, ktoré sú klasifikované ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov. JSO tak pripúšťa odvysielanie uvedených programov a iných zložiek programovej služby len po 20.00 hodine a maximálne do 06.00 hodiny ránej. Mimo tohto časového pásma je vysielanie uvedených programov a iných zložiek programovej služby zakázané.

II. Rada ďalej uviedla, že správne konanie bolo začaté tiež z dôvodu, že účastník konania odvysielal na programovej službe JOJ PLUS upútavku na program označené ako nevhodné a neprístupné pre maloletých do 18 rokov dňa 2.6.2013 o cca 20:47:37 hod a o cca 21:42:03 hod upútavku na program Črepiny*.

Upútavky posudzované v rámci tohto bodu boli označené grafickým symbolom ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, a to zhodne so samotným programom, na ktorý upúťovali, čím si vysielateľ splnil zákonnú povinnosť podľa § 6 ods. 5 JSO, t.j. označiť upútavku totožným grafickým symbolom ako samotný program, na ktorý upriamuje pozornosť upútavkou. Upútavky posudzované v rámci tohto bodu boli zaradené do vysielania v čase o cca 20:47:37 hod a o cca 21:42:03 hod, čo je po 06.00 hodine ránej a zároveň pred 22.00 hodinou, čím vysielateľ nerešpektoval časovú oponu upravenú JSO.

Vzhľadom na uvedené odvysielanie upútaviek nevhodných pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov mimo stanoveného časového pásma treba považovať postup účastníka konania za konanie, ktoré bolo v rozpore s § 4 ods. 2 JSO (povinnosť vysielateľa zaradiť programy a iné zložky programovej služby označené ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov do vysielania medzi 22.00 hod a 06.00 hod.), čím došlo k porušeniu zákonnej povinnosti vysielateľa podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.

III. Rada uviedla, že správne konanie bolo začaté z dôvodu, že účastník konania odvysielal dňa 3.5.2013 o cca 13:18:43 hod, dňa 24. 5. 2013 o cca 12:15:38 hod, dňa 2. 6. 2013 o cca 20:47:45 hod, o cca 21:42:10 hod, o cca 22:19:22 hod, informácie o svojej programovej ponuke prostredníctvom oznámenia o vlastnom programe vo forme textových informácií, pričom k nevhodným a neprístupným programom pre maloletých neuviedol príslušný grafický symbol jednotného systému označovania.

Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 JSO je vysielateľ povinný prostredníctvom oznámenia o vlastnom programe vo forme textových informácií (ďalej len „programová ponuka“) k nevhodným alebo nevhodným a neprípustným programom pre maloletých aj príslušný grafický symbol jednotného systému označovania. Oznámenie vysielateľa, ktorým informuje verejnosť o vlastnom programe sa na rozdiel od upútavky nepovažuje podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. za vlastnú propagáciu vysielateľa. Jedná sa o dve zložky televíznej programovej služby plniace rôznu funkciu. Na rozdiel od upútavky (ktorej účel sa opisuje vyššie), oznámením o vlastnom programe formou textových informácií vysielateľ len informuje divákov o plánovanom odvysielaní vybraných programov v rámci televíznej programovej služby vysielateľa. Divákovi sú za týmto účelom v rámci programovej ponuky sprostredkované informácie o názve vybraných programov, ako aj o dni a presnom čase ich odvysielania. Vzhľadom na uvedené týmto konaním došlo k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu - porušenie povinnosti vysielateľa v zmysle § 20 ods.4 zákona č. 308/2000 Z.z.

IV. Rada uviedla, že správne konanie bolo začaté aj z dôvodu, že účastník konania odvysielal dňa 2.6.2013 o cca 20:22:51 hod upútavku na program Odhalenie, označenú grafickým symbolom JSO nevhodnosti pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov.

Monitorovaním programu, ktorého vysielanie bolo predmetnou upútavkou propagované, zo záznamu vyhotoveného na nahrávacom zariadení Rady a doručenom účastníkovi konania, bolo zistené, že tento program bol počas jeho vysielania označený grafickým symbolom JSO ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov. Keďže posudzovaná upútavka bola označená grafickým symbolom JSO nevhodnosti pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, pričom program, na ktorý upútavala bol počas jeho vysielania označený grafickým symbolom JSO ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, je zrejmé, že divákovi boli v rámci posudzovanej upútavky sprostredkované mylné informácie o nevhodnosti samotného programu Odhalenie.

Vzhľadom na uvedené Rada dospela k záveru, že konanie účastníka konania bolo v priamom rozpore s ustanovením § 6 ods.5 JSO (povinnosť vysielateľa označiť upútavku k programu totožným grafickým symbolom ako samotný program, na ktorý upriamuje pozornosť upútavkou), čím došlo k porušeniu zákonnej povinnosti vysielateľa v zmysle § 20 ods. 4 zákona č.308/2000 Z.z.

Rada uviedla, že u právnických osôb zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt). Táto zásada platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z. z. ako aj zákona č. 71/1967 Zb., ktoré nevyžadujú pri preukázaní, či došlo k správne deliktu dokazovať zavinenie, alebo dokonca úmyselné konanie, ale podstatné je iba to, či k porušeniu zákona objektívne došlo, alebo nie. Tomu, že sa v tomto prípade nielenže nedokazuje zavinenie, ale ani sa nerozlišuje medzi zavinením úmyselným alebo neúmyselným, svedčí aj skutočnosť, že ani jeden z cit. zákonov neobsahuje tzv. liberačné dôvody, ktoré by umožnili zbaviť sa zodpovednosti za správny delikt. Okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania.

Z § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. vyplýva, že Rada pri opakovanom porušení povinnosti ustanovenej v § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. uloží pokutu. Ide o kogentné ustanovenie zákona, ktoré nepripúšťa voľnosť uváženia pri rozhodovaní o druhu sankcie za porušenie tejto povinnosti.

Rada uviedla, že účastník konania bol za porušenie predmetnej povinnosti podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. právoplatne sankcionovaný už v minulosti, a to nasledovnými rozhodnutiami :

- rozhodnutím č. RP/05/2010 bola účastníkovi konania uložená sankcia - pokuta vo výške 3.400,- €,
- rozhodnutím č. RP/26/2010 bola účastníkovi konania uložená sankcia - pokuta vo výške 5.000,- €,
- rozhodnutím č. RP/29/2010 bola účastníkovi konania uložená sankcia - pokuta vo výške 5.000,- €,
- rozhodnutím č. RP/56/2010 bola účastníkovi konania uložená sankcia - pokuta vo výške 7.000,- €,

- rozhodnutím č. RP/89/2011 bola účastníková konania uložená sankcia pokuta vo výške 5.000,- €,
- rozhodnutím č. RP/25/2011 bola účastníková konania uložená sankcia pokuta vo výške 700,- €,
- rozhodnutím č. RP/26/2011 bola účastníková konania uložená sankcia pokuta vo výške 5.000,- €,
- rozhodnutím č. RP/109/2011 bola účastníková konania uložená sankcia - pokuta vo výške 2.000,- €,
- rozhodnutiami č. RP/57/2011, RP/58/2011, RP/59/2011, RP/61/2011, RP/62/2011, RP/63/2011 boli účastníkovi konania uložené sankcie - pokuta vo výške 700,- €,
- rozhodnutím č. RP/17/2011 bola účastníková konania uložená sankcia - pokuta vo výške 10.000,- €,
- rozhodnutím č. RP/84/2011 bola účastníková konania uložená sankcia - pokuta vo výške 3.300,- €,
- rozhodnutím č. RP/03/2012 bola účastníková konania uložená sankcia - pokuta vo výške 3.400,- €,
- rozhodnutím č. RP/026/2012 bola účastníková konania uložená sankcia - pokuta vo výške 1.000,- €,
- rozhodnutím č. RP/031/2012 bola účastníková konania uložená sankcia - pokuta vo výške 4.000,- €,
- rozhodnutím č. RP/08/2012 bola účastníková konania uložená sankcia - pokuta vo výške 10.000,- €.

Pri určovaní výšky pokuty vzala Rada do úvahy:

- závažnosť správneho deliktu - v dôsledku nesprávneho uplatnenia JSO nebol naplnený jeho účel, ktorým je informovanosť rodičov o vhodnosti jednotlivých programov pre rôzne vekové skupiny maloletých. Keďže vo všetkých uvedených prípadoch išlo o opakované porušenia predmetných ustanovení JSO, Rada usúdila, že závažnosť správneho deliktu v prejednávanej veci treba považovať za vyššiu;
 - mieru zavinenia - účastník konania, ktorý bol za porušenie § 36 ods.2 zákona č. 308/2000 Z. z. sankcionovaný už v minulosti, mal a mohol teda vedieť, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom č. 308/2000 Z. z., pričom v čase spáchania správneho deliktu oboznámený s výkladom Rady ohľadne aplikácie citovaného ustanovenia zákona vo vysielaní a mal teda možnosť prispôbiť svoje vysielanie zákonným požiadavkám;
 - rozsah a dosah vysielania - účastník konania je multiregionálnym vysielateľom. Táto skutočnosť vyjadruje podľa § 3 písm. q) zákona č. 308/2000 Z. z. percentuálne pokrytie vysielania účastníka konania, a teda vyjadruje, koľko potenciálnych recipientov je spôsobilých vnímať prípadné porušenie povinností ustanovených v zákone č. 308/2000 Z. z., v tomto prípade viac ako 30% a menej ako 80% obyvateľov;
 - trvanie a následky porušenia povinnosti - v prípade porušenia povinnosti ustanovenej v § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. nejde o trváci správny delikt, nakoľko k jeho spáchaniu došlo vo vyššie uvedených dňoch a časoch odvysielaním vyššie uvedených reklamných a telenákových šotov. Následkom tohto konania je neúmerne vystavenie recipienta nadmernému reklamnému tlaku.
- Ďalšie kritérium pre určenie výšky pokuty v zmysle § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorým je spôsob porušenia povinnosti účastníkom konania, bol predmetom výroku tohto rozhodnutia, ako aj jeho samotného odôvodnenia.

Rada pri určovaní výšky pokuty nemohla prihliadnuť na sankciu uloženú samoregulačným orgánom, nakoľko samoregulačný orgán pôsobiaci pre túto oblasť neexistuje. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené okolnosti a zákonom stanovený rozsah pre uloženie sankcie, z ktorého Rada vychádzala (od 663 € do 66 387 €), dospela k záveru, že sankcia vo výške 15 000 € je plne odôvodnená a zodpovedá závažnosti prejednávanej veci. Na základe vyššie uvedených skutočností Rada rozhodla tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

II.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporkyne podala včas odvolanie - opravný prostriedok navrhovateľka, a to z dôvodov vyplývajúcich z ustanovenia § 250j ods.2 O.s.p.:

- a) napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci,
- b) zistenie skutkového stavu z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov,
- c) zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci,
- d) v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľka uviedla, že všetky uvedené odvolacie dôvody sa vzťahujú ku konaniu Rady, na základe

ktorého nevykonala dôkazy, ktoré údajne tvorili podklad rozhodnutia, resp. tieto dôkazy nevykonala v súlade so zákonom. Namietala, že Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s ustanoveniami § 34 ods.2, 4 a § 22 ods.1, 2 a 3 správneho poriadku, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Rada uviedla vo svojom oznámení o začatí správneho konania z 27.8.2013 ako aj v napadnutom rozhodnutí, že podkladmi (dôkazmi) pre vydanie napadnutého rozhodnutia boli:

a) záznamy z vysielania programu Akty X, odvysielaného dňa 3.5.2013 o cca 12:28 hod, programu Akty X, odvysielaného dňa 24.5.2013 o cca 12:22 hod a programu Odhalenie programu odvysielaného dňa 2.6.2013 o cca 20:29 hod v rámci televíznej programovej služby JOJ PLUS,

b) prepis/opis skutkového stavu.

Rada v týchto dokumentoch síce tvrdí, že sa s predmetným podkladom (dôkazom) oboznámila, avšak z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom tak urobila, kto bol pri tomto úkone prítomný, akým spôsobom vykonanie tohto dôkazu prebiehalo atď. Táto skutočnosť nevyplýva ani zo správneho spisu a ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, z vykonania tohto dôkazu neexistuje žiaden záznam. Odôvodnenie rozhodnutia je pritom postavené na zisteniach, ktoré Rada mohla získať jedine detailným preskúmaním predložených obrazovo-zvukových záznamov z vysielania. Podľa názoru navrhovateľky členovia Rady sa s predmetným dôkazom, ktorým je záznam z vysielania nijakým spôsobom priamo neoboznámili a tento nevykonali. Vzhľadnutie obrazovo-zvukového záznamu z vysielania členmi Rady je možné považovať za špecifickú formu ohliadky podľa ust. § 38 správneho poriadku, nakoľko ohliadkou sa rozumie každý postup, ktorým sa správny orgán vlastným empirickým vzhľadnutím presvedčí o predmete konania.

Navrhovateľka namietala, že Rada predmetné dôkazy nevykonala, resp. o ich vykonaní ako dôkazného prostriedku (ohliadky) v rozpore s ust. § 22 správneho poriadku nevyhotovila zápisnicu. Uviedla, že vykonanie dôkazov, resp. vyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazu (ohliadky predmetných záznamov z vysielania) má pre vysielateľa ako účastníka správneho konania zásadný význam, pretože je významnou procesnou zárukou, že táto je objektívnym popisom priameho pozorovania, formalizovaným súhrnom, ktorý obsahuje najmä súhrn formálnych údajov miesta, času a označenia úkonu, identifikáciu prítomných osôb, popis priebehu predmetného úkonu a ďalšie zákonné požiadavky podľa ustanovení správneho poriadku.

Podľa názoru navrhovateľky vykonávanie dôkazov, v prípade ak nejde o ich vykonanie na ústnom pojednávaní s účastníkom konania, nemôže prebiehať „kabinetným“ spôsobom a už vôbec nie je možné zápisnicu o vykonaní dôkazu zamieňať/stotožňovať/nahrádzať napr. prepisom/popisom skutkového stavu vyhotovenom zamestnancom kancelárie Rady, či prerozprávanou/prepísanou analýzou obsahu záznamov z vysielania jedného člena Rady alebo zamestnanca kancelárie Rady. Zo samotnej povahy ohliadky ako procesného úkonu v správnom konaní vyplýva, že práve bezprostrednosť a priamosť pozorovania je nenahraditeľným rysom v konaní pred Radou a nie je možné sa mu vyhnúť odkazom na sprostredkovanú analýzu/prepis/popis bez toho, aby členovia Rady obrazovo-zvukový záznam, za ktorý môžu udeliť citelnú sankciu, na vlastné oči videli. Je totiž možné predpokladať, že v mnohých prípadoch sa bude jednať o hraničné javy, ktorých hodnotenie má vysoko subjektívne a hodnotové aspekty, ktoré úradnícka analýza, ktorá ich zhŕňa, rozhodne nemôže nahradiť. Veľmi podstatnou je skutočnosť, že nielen hodnotenie, ale aj samotná selekcia do analýzy/prepisu/popisu je prejavom subjektívneho náhľadu na vec, takže by v prípade, ak by analýza nahradila zápisnicu, došlo k situácii, kedy by de facto rozhodovali nikým nevolení úradníci/zamestnanci, namiesto osobného rozhodovania členov Rady.

Navrhovateľka uviedla, že Rada je kolektívny orgán, ktorého členovia sú volení NR SR, pričom k jej právomoci patrí rozhodovanie o závažných otázkach ústavnoprávneho charakteru, najmä obmedzovať slobodu prejavu vysielateľov a je preto zásadné, aby v rámci správneho konania členovia Rady rozhodovali osobne. Podľa jej názoru nie je prípustné, aby predmetné záznamy z vysielania boli len k „dispozícií“ členov Rady, ktorí sa môžu, ale aj nemusia s predmetnými záznamami oboznámiť. Povinnosťou členov Rady je, aby sa s každým dôkazom, ktorý tvorí podklad pre rozhodnutie v správnom konaní dôsledne oboznámili a tento vykonali zákonným spôsobom tak, aby boli zaručené práva účastníka konania. Navrhovateľka zároveň poukázala na uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správního soudu ČR, sp. zn. : 7As/57/2010-82 z 3.4.2012, ako podpornú judikaturu aplikovateľnú na oblasť vysielania a retransmisie. Uviedla tiež, že dôkazné bremeno zaťažuje správny orgán, ktoré unesie

len v prípade, ak porušenie povinnosti vysielateľa preukáže bez dôvodných pochybností.

Označené podklady pre rozhodnutie (záznamy z vysielania) je Rada povinná vykonať zákonným spôsobom a o ich vykonaní vyhotoviť zápisnicu v zmysle § 22 ods.1 Správneho poriadku, nakoľko až zápisnica z vykonania dôkazov môže tvoriť podklad rozhodnutia, nakoľko Rada ako kolektívny správny orgán a jej členovia musia zákonným spôsobom záznamy z vysielania vykonať (vzhladnúť) a o priebehu vykonania spísať zápisnicu, ktorá bude zachytávať priebeh vykonania, najmä obsah záznamov z vysielania, a táto bude spôsobilým podkladom pre vydanie rozhodnutia, ku ktorému sa vysielateľ musí mať možnosť vyjadriť. V tomto smere ide o zákonnú povinnosť Rady kladenú na proces dokazovania v správnom konaní, ktorá musí byť splnená za každých okolností, a to bez ohľadu na to, či vysielateľ túto skutočnosť namieta alebo nie.

Tvrdenie Rady, že sa „náležite a v miere dostatočnej pre rozhodnutie“ oboznámila s podkladmi pre rozhodnutie je v tomto smere zavádzajúce a nie je podporené ani jedným dôkazom, či podkladom a to z dôvodu, ktorý Rada nedokáže relevantným dôkazom poprieť - totiž členovia Rady predmetné dôkazy nevykonali a nikdy nevzhládli a nikdy o ich vykonaní nevyhotovili zápisnicu. Ak by tomu tak nebolo, zápisnica z vykonania dôkazov by bola súčasťou rozhodnutia, resp. súčasťou administratívneho spisu. Podľa názoru navrhovateľky, ak Rada nevykonala dôkazy, o ktorých tvrdí, že sa s nimi oboznámila, alebo nevyhotovila o ich vykonaní zápisnicu, ide o závažné porušenie správneho poriadku, zistenie skutkového stavu veci je nedostatočné a navyše v rozpore s obsahom spisov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhovateľka uviedla, že konanie predchádzajúce napadnutému rozhodnutiu bolo vadné a protizákonné, bola jej ním odňatá možnosť konať pred správnym orgánom a súdom, Rada vec nesprávne právne posúdila - nenaplnila kritéria legality, legitimacy a proporcionality zásahu do práva na slobodu prejavu. Rada v napadnutom rozhodnutí uviedla, že účastník konania porušil ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní, tým, že odvysielal spomínané upútavky.

Navrhovateľka k predmetným skutočnostiam uviedla, že hlavným a jediným účelom ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o vysielaní, na ktorý sa Rada mnohokrát sama odvoláva, je výlučne ochrana maloletých divákov pred nežiaducim obsahom televízneho vysielania, ale si však nepochopiteľne protirečí, kedy v odôvodnení tvrdí, že účelom ustanovení § 20 ods. 4 zákona o vysielaní nie je ochrana maloletých divákov, ale informovanie rodičov o vekovej vhodnosti konkrétnej zložky programovej služby. V tejto súvislosti navrhovateľka namietala, že takéto protirečivé konanie Rady nemožno považovať za nič iné ako účelovú argumentáciu, ktorá má za cieľ nad rámec svojej právomoci rozširovať legitímny cieľ zákonodarcu sledovaný predmetným ustanovením. Rada, ako orgán verejnej moci, je v zmysle aplikovateľnej judikatúry ESLP povinná preukázať splnenie kritérií legality, legitimacy a proporcionality zásahu do slobody prejavu vysielateľa. Navrhovateľka uviedla, že kritérium legality Rada nijako neodôvodnila, ani neskúmala a kritérium legitimacy, naopak Rada presne nešpecifikovala, kedy na základe vyššie uvedených protirečivých vyjadrení nevie presne vymedziť, legitímny cieľ sledovaný zákonodarcom. Rada sa ani s kritériom legitimacy a proporcionality nevysporiadala a nebola splnená ani podmienka proporcionality, čiže naliehavej spoločenskej potreby v demokratickej spoločnosti, na obmedzení slobody prejavu. Poukázala na skutočnosť, že prostredie internetu nie je absolútne zo strany štátu regulované a populácia často krát mladšia ako 15 rokov veku, má možnosť a oboznamuje sa s obsahom ďaleko neprístupnejším, ako bol údajne odvysielaný obsah programovej služby zo strany vysielateľa. Rada a ani iný orgán štátu dostupný internetový obsah nereguluje a ani nevymedzuje žiadne povinnosti poskytovateľom internetových stránok prípadne poskytovateľom internetu, ktoré by viedli k ochrane maloletých osôb tak, ako sa snaží Rada v predmetnom prípade. Z uvedeného množstva zdrojov nevhodného obsahu je však regulovaný len obsah - televízne vysielanie domácich vysielateľov, hoci ostatné zdroje sú maloletým divákom rovnako dostupné. V tejto súvislosti navrhovateľka vo viacerých konaniach (napr.: r.: 492-PLO/O-6195/2012) navrhla a predložila Rade zoznamy televíznych staníc, nachádzajúcich sa v ponukách poskytovateľov retransmisie (káblových televízií). Prevažujúci stav na území Slovenskej republiky je taký, že drvivá väčšina divákov prijíma televízne vysielanie vysielateľa a iných televíznych staníc (vysielateľov) prostredníctvom retransmisie, čiže prostredníctvom tzv. „káblových“ televízií, ako napr. „MAGIO“; „ORANGE TV“; „UPC“; „ANTIK TV“; „SATRO“; „SKY LINK“ a pod. Do programovej ponuky „retransmitorov“ sú zaradené jednak „slovenské“ televízne stanice, ale aj zahraničné televízne stanice v českom alebo inom jazyku, na ktorých sa povinnosť označovania programov JSO nevzťahuje. Reálny stav teda znamená, že maloletí diváci sa oboznamujú s obsahom vysielania vysielateľa rovnako ako s obsahom ostatných vysielateľov (televíznych staníc).

Povinnosť označovať vysielané programy grafickým symbolom JSO však Rada uplatňuje len voči „slovenským“ prevádzkovateľom televíznych staníc. Takýto postup je diskriminačný, nakoľko diváci na území Slovenskej republiky sa oboznamujú nielen s obsahom slovenských televíznych staníc, ale v rovnakej miere aj s obsahom zahraničných televíznych staníc. Ak má byť naplnený legitímny cieľ, ktorým je ochrana maloletého diváka pred nevhodným televíznym obsahom, tak takéto obmedzenie musí byť uplatňované zo strany Rady plošne na každý vysielaný obsah, s ktorým sa maloletý divák môže oboznámiť, čiže aj voči ostatným, iným než „slovenským“ televíznym staniciam. Predmetné konanie a teda aj samotné obmedzenie slobody prejavu nespĺňa podmienku proporcionality a neodôvodnene diskriminuje vysielateľa voči iným vysielateľom, ktorých obsah je prístupný v rovnakom čase a na rovnakom mieste, rovnakým vekovým skupinám maloletých divákov, ktoré sa Rada snaží chrániť.

Navrhovateľka poukázala na skutočnosť, že textové informácie o vlastnom programe je zo strany Rady potrebné skúmať komplexne vo vzájomnej súvislosti. Záonné ustanovenia nie je možné uplatňovať formalisticky doslovne len v súlade s jazykovým výkladom. V danom prípade je potrebné aplikovať aj teleologicky výklad, ktorý sleduje účel ustanovenia zamýšľaný zákonodarcom. Zákon síce stanovuje povinnosť označovať textové informácie o vlastnom programe totožným symbolom, akým je označený samotný program, avšak predmetné ustanovenie je opätovne neproporcionálne. Primárnym legitímnym cieľom je ochrana maloletého diváka pred sprístupňovaním nevhodného obsahu. V prípade ak však textové informácie o vlastnom programe neobsahujú žiaden nevhodný obsah je opätovne neproporcionálne vyžadovať, aby boli označené akýmkoľvek symbolom nakoľko vzhľadom na skutočnosť, že maloletému divákovi nie je sprístupnený nevhodný obsah, ani len nehrozí, že by mohlo dôjsť k narušeniu vývinu maloletého diváka, preto je predmetná povinnosť disproporčná k sledovanému cieľu.

Odvysielaním textovej informácie o vlastnom programe vysielateľ nijakým spôsobom nezasahuje do oprávneného záujmu ochrany maloletých, nakoľko textové informácie o vlastnom programe maloletým divákom nesprístupňujú obsah samotného programu, ktorý by mohol vzhľadom na svoju povahu ovplyvniť ich zdravý psychický a fyzický vývin a vývoj. Navrhovateľka poukázala na skutočnosť, že textové informácie o vlastnom programe spolu s upútavkami na vlastný program, je zo strany Rady potrebné skúmať komplexne vo vzájomnej súvislosti. Textová informácia v predmetnom prípade predstavuje imanentnú súčasť odvysielaných upútaviek a predstavuje ich rekapituláciu. V danom prípade je opätovne potrebné aplikovať aj teleologicky výklad, ktorý sleduje účel ustanovenia zamýšľaný zákonodarcom - ochrana maloletého diváka, ktorú však nie je možné formalisticky uplatňovať bez posúdenia kontextu, v ktorom došlo k odvysielaniu textových informácií.

Uviedla, že samotné upútavky na vlastný program, ktoré bezprostredne predchádzali textovej informácii predstavujú kontext, ktorý naznačuje, že obe časti vysielania je potrebné vnímať ako jeden celok. Požiadavka Rady formalisticky označovať absolútne každú časť vysielania, ktorá obsahuje „časť“ alebo „odkaz“ na v budúcnosti vysielaný program nie je v súlade s účelom predmetného ustanovenia. Priemernému divákovi sledujúcemu predmetné upútavky na odvysielaný program je jednoznačne zrejmé, že nasledovná textová informácia predstavujúca rekapituláciu vysielaných programov nemá za cieľ stanoviť iné označenia vhodnosti programov, a teda bezprostredne súvisí s označením programov tak, ako boli zobrazené v rekapitulovaných upútavkách. Argument Rady, že existuje možnosť, že divák „zapne“ alebo „prepne“ vysielanie vysielateľa až v momente kedy je vysielaná už len textová informácia bez príslušných označení, čím sa divák nedozvie označenie programu a tým je porušená ochrana maloletého diváka, je neproporcionálny.

Navrhovateľka poukázala tiež na skutočnosť, že televízne vysielanie je počas denného cyklu prijímané rôznymi vekovými skupinami, avšak neexistuje naliehavá spoločenská potreba na tom, aby vysielanie oznámení o vlastnom programe vo forme upútaviek na program, ktorý ma byť vysielaný v inom čase bolo obmedzené tzv. „časovou oponou“ podľa ustanovenia § 4 ods. 1 JSO.

V súvislosti s podkladmi pre napadnuté rozhodnutie navrhovateľka namietala, že Rada ju napadnutým rozhodnutím sankcionovala za odvysielanie upútavky na program „Odhalenie“ odvysielaného dňa 2.6.2013 o cca 20:29 hod., ktorá mala byť odvysielaná dňa 2.6.2013 o cca 20:22:51 hod. Radou identifikovaným podkladom (záznamom) je len záznam programu odvysielaného o cca 20:29 hod., čiže viac ako 6 minút po údajnom odvysielaní upútavky. Z uvedeného vyplýva, že podkladom pre vydanie napadnutého rozhodnutia nie je žiaden podklad/dôkaz, ktorý by preukazoval odvysielanie upútavky dňa 2.6.2013 o cca 20:22:51 hod., preto skutkový stav zistený Radou nie je možné považovať za dostatočný

pre posúdenie vecí.

Navrhovateľka uviedla, že je neprimerané a neproporčné obmedzenie slobody prejavu a ochrany majetku vysielateľa zo strany štátu (Rady), ak je v čase napr.: o 16:41; 17:39 a 18:41 hod. odvysielaná upútavka na vlastný program, ktorý bude vysielaný po 22:00, pričom samotná upútavka na vlastný program neobsahuje žiadne z hodnotiacich kritérií pre jej označenie grafickým symbolom, avšak na základe zákona musí byť takýmto symbolom označená v prípade, ak samotný program vysielaný po 22:00, hodnotiace kritéria odôvodňujúce označenie grafickým symbolom obsahuje. Takýmto postupom vytvára disproporčné obmedzenie a neprimerane zasahuje do práv vysielateľa, nakoľko tento je nútený akékoľvek zložky programovej služby, vrátane upútavky na vlastný program, zaradiť vo vysielaní v rovnakom časovom rozmedzí ako samotné programy, na ktoré upútavky na vlastný program odkazujú (v predmetnej veci po 22:00 hod.). Takéto obmedzenie má za následok obmedzenie v majetkovej sfére vysielateľa.

Následkom nemožnosti odvyselať upútavku na vlastný program vysielaný po 22.00, ktorý je pre recipienta prístupný, sa recipient nedozvie o tom, že program, ktorý ho môže zaujímať, bude vysielaný po 22:00 a z tohto dôvodu môže zmeniť vysielateľa alebo úplne prestane pozerat' televízne vysielanie. Dôsledkom tejto situácie je pokles sledovanosti programovej služby vysielateľa, ktorý sa zákonite odráža v majetkovej sfére vysielateľa, najmä hodnote reklamného času a je v priamej súvislosti spôsobený zákonným obmedzením, ktoré Rada aplikuje aj v predmetnom prípade. Odvysielaním upútavky na vlastný program, ktorý bude vysielaný v inom čase, navrhovateľka nijakým spôsobom nezasahuje do oprávneného záujmu ochrany maloletých, nakoľko upútavka na vlastný program maloletým mladším ako 18 rokov nesprístupňuje obsah samotného programu, ktorý by mohol vzhľadom na svoju povahu ovplyvniť ich zdravý psychický a fyzický vývin a vývoj.

Navrhovateľka zároveň poukázala, že konanie žalovanej trpí takou vadou, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, pretože Rada vec nesprávne právne posúdila, a to uložením pokuty v neprimeranej výške. Navrhovateľka uviedla, že Rada jej napadnutým rozhodnutím uložila neprimerane a neodôvodnene vysokú pokutu za porušenie povinnosti, a to najmä s prihliadnutím na rozhodovaciu prax Rady v obdobných veciach, ktoré sama identifikovala v napadnutom rozhodnutí. Mala za to, že Rada arbitrárne uplatnila svoju právomoc a úvahu pri určení výšky pokuty, a to takým spôsobom, že zasiahla do práv vysielateľa na spravodlivé súdne konanie. Rada v napadnutom rozhodnutí identifikovala rozhodnutia, ktorými uložila pokutu vo výške: 700,- EUR; 1.000,- EUR; 2.000,- EUR; 3.300,- EUR; 3.400,- EUR; 4.000,-EUR; 5.000,- EUR; 10.000,- EUR. Napadnutým rozhodnutím Rada uložila navrhovateľke sankciu vo výške 15.000,- EUR, avšak výrazný odklon od obvykle udeľovaných sankcií nijakým spôsobom neodôvodnila. Tento postup Rady je v rozpore so zásadou právnej istoty účastníka konania, ktorý by sa mal možnosť spoľahnúť na to, že Rada bude voči nemu postupovať obdobne ako postupuje v rovnakých prípadoch a aj v prípadoch proti iným vysielateľom. Rada v predmetnej veci takýmto spôsobom nepostupovala, kedy uložila pokutu vo výške niekoľkonásobku bežne udeľovanej pokuty.

Napriek skutočnosti, že výška pokuty je v súlade so zákonnými hranicami možnej maximálnej výšky udelennej pokuty, postup Rady pri jej ukladaní, ktorý je výrazne rozdielny, porušuje právo vysielateľa na spravodlivé súdne konanie, najmä na právnu istotu, že správny orgán bude v rovnakých veciach postupovať rovnako, a v prípade, ak rovnako nepostupuje, tak odchýlenie sa od zaužívanej praxe následne zdôvodní.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhovateľka uviedla, že konanie predchádzajúce napadnutému rozhodnutiu bolo vadné a protizákonné, bola jej ním odňatá možnosť konať pred správnym orgánom a súdom, Rada vec nesprávne právne posúdila, nedostatočne zistila skutkový stav, ktorý je v rozpore s obsahom spisov, a preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „najvyšší súd“) zrušil napadnuté rozhodnutie Rady a vrátil jej vec na ďalšie konanie a zároveň zaviazal Radu na náhradu trov konania.

III.

K podanému opravnému prostriedku sa odporkyňa písomne vyjadrila vo svojom podaní zo dňa 4.03.2014, v ktorom zrekapitulovala priebeh konania pred správnym orgánom, ako aj skutočnosti uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Zdôraznila, že oznámenie o začatí správneho konania

bolo navrhovateľke doručené dňa 12.9.2013 a súčasne bola vyzvaná, aby v lehote do 10 dní od doručenia oznámenia zaslala svoje stanovisko k oznámeniu a súčasne bola upozornená, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jej stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku.

Navrhovateľke bola následne listom č. 4610/2013 zaslaná, spolu s doplnením podkladov pre rozhodnutie - záznamom vysielania programovej služby JOJ PLUS obsahujúcom o. i. program Odhalenie, opätovná výzva na vyjadrenie sa v správnom konaní v lehote do 7 dní odo dňa jej doručenia spolu s poučením, že Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jej stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku. Opätovná výzva na vyjadrenie sa k predmetnému správnomu konaniu bola navrhovateľke konania doručená dňa 4. 10. 2013, pričom navrhovateľka sa k nej nevyjadřila. Rada po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie a oboznámení sa s nimi v danej veci rozhodla dňa 5. 11.2013.

Podkladmi pre toto rozhodnutie boli záznam vysielania programu Akty X odvysielaného na televíznej programovej službe JOJ PLUS dňa 3. 5. 2013 o cca 12:30 hod., programu Akty X odvysielaného na televíznej programovej službe JOJ PLUS dňa 24. 5. 2013 o cca 12:20 hod., súvislý záznam vysielania programovej služby JOJ PLUS zo dňa 2. 6. 2013 v čase od 19:55 hod. do 23:05 hod., v rámci ktorého bol odvysielaný aj program Odhalenie, záznam vysielania programovej služby JOJ PLUS zo dňa 2. 6. 2013 v čase od 19:55 hod. do 23:05 hod. vyhotovený na nahrávacom zariadení Rady a príslušné prepisy/popisy skutkového stavu.

Odporkyňa uviedla, že spochybnenie autenticity prepisu/opisu skutkového stavu navrhovateľkou je neopodstatnené. Jeho účelom je zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči do písomnej podoby, a preto je podľa jej názoru irelevantné, kto prepis vyhotovil. Podstatné je to, že ho Rada doručila navrhovateľke ako prílohu oznámenia o začatí správneho konania, v ktorom ju upovedomila o tom, že priložený prepis vyhotovený z predmetného záznamu vysielania bude podkladom pre rozhodnutie a vyzvala ju na vyjadrenie s tým, aby uplatnila svoje prípadné námietky k obsahu tohto prepisu. Navrhovateľka však v správnom konaní a v konečnom dôsledku ani v opravnom prostriedku neuviedla konkrétne nepresnosti, resp. neidentifikovala časť tohto prepisu skutkového stavu, ktoré by nezodpovedali skutočnosti.

Podľa názoru odporkyne záznam vysielania je obdobný ako listina. Ide o zvukovo-obrazovú, príp. iba zvukovú, informáciu zachytenú na dátovom nosiči a podobne ako pri vykonaní dôkazu listinou, aj v prípade záznamu z vysielania sa správny orgán najprv presvedčí o jeho pravosti, t.j. či ho poskytol vysielateľ, ktorý o to bol dožiadaný a či spĺňa špecifikované náležitosti špecifikované vo vyžiadaní, následne sa Rada oboznámi z jeho obsahom, čiže zhliadne vysielanie, ktoré je na dátovom nosiči zaznamenané a rovnako ako v prípade listiny, ani o zhliadnutí záznamu vysielania sa nespisuje zápisnica, nakoľko je zrejmé, že s jeho obsahom je možné oboznámiť sa len jeho zhliadnutím. Poukázala na skutočnosť, že v prípade ohliadky ide naopak o odlišný dôkaz, nakoľko predmetom ohliadky môžu byť len veci hmotnej povahy, napríklad predmety alebo nehnuteľnosti. V prípade záznamu vysielania má hmotnú povahu len dátový nosič, na ktorom je vysielanie zaznamenané, pričom fakt, že Rada zhliadne záznam vysielania, ešte neznamená, že Rada týmto postupom vykonáva ohliadku, nakoľko nie je možné ohliadnuť nič, čo nemá hmotnú povahu. Rada môže teda ohliadnuť len dátový nosič ako taký, nie jeho obsah. Z uvedeného teda vyplýva, že nebol dôvod, aby Rada o zhliadnutí záznamu vysielania spísala zápisnicu. Tvrdenie navrhovateľky o neoboznámení sa Rady s obsahom záznamu vysielania je absolútne nepodložené, nezakladajúce sa na pravde, pretože v prípade, ak by Rada nezhládla záznam vysielania, nemohla by v súvislosti s ním následne vynášať závery a hodnotenia, nakoľko by netušila, čo je jeho obsahom.

Odporkyňa dala do pozornosti, že rovnakú námietku, týkajúcu sa zhliadnutia záznamov vysielania, navrhovateľka uplatnila už niekoľkokrát v minulosti, konkrétne v konaniach č. 2Sž/3/2009, 3Sž/66/2009-25, 5Sž/8/2010 alebo 3Sž/22/2012, v ktorých NS SR postup odporkyne pred vydaním rozhodnutia nespochybnil a napadnuté rozhodnutia Rady potvrdil a rovnaká námietka vo vzťahu k prepisu/opisu skutkového stavu už bola vznesená aj v konaní vedenom na NS SR pod sp. zn. 2Sž/21/2012, v ktorom NS SR rozhodnutie Rady potvrdil.

Ako vyplýva zo samotného znenia rozhodnutia č. RP/086/2013, Rada pri svojom rozhodovaní nepoužila žiadne ďalšie podklady nakoľko dospela k záveru, že skutkový stav veci bol dostatočne a spoľahlivo zistený, a to preskúmaním vyššie uvedených podkladov pre rozhodnutie, súčasťou ktorých bolo aj

zhliadnutie predmetných záznamov vysielania odporkyňou. Spochybnenie sledovania záznamov vysielania, ktorých obsah je predmetom správneho konania, členmi Rady nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľa sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše zavádzajúce. Odporkyňa sa náležite a v miere dostatočnej pre rozhodnutie vo veci oboznámila so skutkovým stavom.

Skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený len v podobe záznamu vysielania, avšak vzhľadom na písomnosť správneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutne tento obsah preniesť do písomnej podoby, v ktorej je zaznamenaný (prepísaný) text a popísané dianie, ktoré sa vyskytne v obrazovej zložke. Písomnosť označená v administratívnom spise ako prepis/opis skutkového stavu je neoddeliteľnou súčasťou rozhodnutia a je tiež písomnosťou, ktorá sa zasiela účastníkovi konania už pri začatí správneho konania práve z dôvodu, aby sa mohol k jej obsahu, ako k jednému z podkladov pre rozhodnutie, vyjadriť.

K uzneseniu rozšíreného senátu Nejvyššího správního soudu ČR. sp.zn.: 7As/57/2010-82, z 03.04.2012 Rada uviedla, že česká Rada pro rozhlasové a televizní vysílání vo svojom vyjadrení k veci vedenej na Nejvyššom správním soude pod sp. zn. 7 As 57/2010 uviedla, že úkon výkonného orgánu Rady pro rozhlasové a televizní vysílání je potrebné považovať za úkon samotnej Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Odporkyňa však striktne rozlišuje medzi Kanceláriou Rady a Radou samotnou, pričom ich činnosť nie je možné zamieňať. Názor zamestnancov Kancelárie Rady však nie je pre členov Rady absolútne záväzný a v každom konkrétnom prípade môžu meritórne rozhodnúť vždy jedine členovia Rady, a to po preskúmaní všetkých získaných podkladov. Odporkyňa v prípade vykonania dôkazu nijakým spôsobom nepochybila, dôsledne zistila skutočný stav veci a pri jeho zisťovaní postupovala v súlade so zákonom.

Odporkyňa uznala, že na str. 3 v piatom odseku pri písomnom vyhotovení rozhodnutia došlo k chybe v písaní, resp. k zrejmej nesprávosti pri vymenovaní podkladov pre rozhodnutie. Skutočnosť, že ide o zrejmu nesprávnosť však musela byť navrhovateľke známa, keďže tak z oznámenia o začatí správneho konania (č. p.: 4179/2013), z opätovnej výzvy na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie (č. p.: 4610/2013), z prepisu/popisu skutkového stavu, zo záznamu daného vysielania, ako aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (bod IV. str. 9) je zjavné, že podkladom pre rozhodnutie, na ktorý bol navrhovateľka v priebehu konania výslovne upozornená, bol aj „súvislý záznam vysielania programovej služby JOJ PLUS zo dňa 2. 6. 2013 v čase od 19:55 hod. do 23:05 hod., v rámci ktorého bol odvysielaný aj program Odhalenie, záznam vysielania programovej služby JOJ PLUS zo dňa 2. 6. 2013 v čase od 19:55 hod. do 23:05 hod. vyhotovený nahrávacou zariadením Rady.“

Pokiaľ navrhovateľka vo svojom odvolaní tvrdí, že Rada sa nevysporiadala s legalitou, legitimitou a proporcionalitou zásahu do slobody prejavu, toto tvrdenie je nepravdivé. Právo na slobodu prejavu je obmedzené osobitnou ochranou nedospelých osôb, a to na základe zákona, konkrétne ustanoveniami § 20 zákona č. 308/2000 Z.z. Podmienka legality a legitimacy je teda nepochybne naplnená.

Rada dospela k záveru, že odvysielaním programovej ponuky zverejňovanej prostredníctvom oznámenia o vlastnom programe vo forme textových informácií bez uvedenia príslušného grafického symbolu JSO k nevhodným a neprístupným programom pre maloletých, nebola recipientom sprostredkovaná informácia, pre akú vekovú skupinu maloletých je ten-ktorý uvedený program nevhodný resp. neprístupný, čím rodičom, prípadne iným vychovávateľom dieťaťa nebolo umožnené rozhodnúť sa na základe tejto informácie, či ponechajú svoje maloleté dieťa pred televíznou obrazovkou pri sledovaní vybraného programu oznámeného v rámci programovej ponuky. Rada uviedla, že identická interpretácia tejto povinnosti bola už preskúmaná Najvyšším súdom SR, konkrétne v konaní č. 4SŽ/11/2012.

V otázke navrhovateľkou spochybnej naliehavej spoločenskej potreby Rada uviedla, že obdobná námietka týkajúca sa časovej opony bola vznesená i v konaní č. 8SŽ/17/2012-29, v ktorom NS SR napadnuté rozhodnutie Rady potvrdil. Podľa odporkyne, zodpovednosť za riadny morálny a psychický vývin maloletých majú predovšetkým rodičia alebo zákonní zástupcovia.

K neprimeranej výške pokuty odporkyňa uviedla, že vo všetkých uvedených prípadoch išlo o opakované porušenia predmetných ustanovení JSO, Rada usúdila, že závažnosť správneho deliktu v prejednávanej veci treba považovať za vyššiu. V súvislosti s konštatovanou vyššou závažnosťou správneho deliktu udelila Rada prisnejšiu pokutu, ktorá však stále neprekračuje štvrtinu zákonom stanoveného rozsahu, t. j. niet sporu o tom, že výška sankcie je plne odôvodnená a zodpovedná závažnosti prejednávanej veci.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250q ods. 2

O.s.p. napadnuté rozhodnutie č. RP/086/2013 z 5.11.2013 potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 250l a nasl. a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z., na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 246 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 250l a nasl. O.s.p.), v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 299-PLO/O-4179/2013, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/086/2013 zo dňa 5.11.2013, ako aj s obsahom písomných podaní, výsluchom splnomocnených zástupcov účastníkov konania na pojednávaní dňa 25. februára 2015, dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z.z. Rada je orgánom verejnej správy, ktorého prvoradým poslaním je presadzovať záujmy verejnosti, pričom dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom cit. zákonom.

Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len „jednotný systém označovania“).

Podrobnosti o jednotnom systéme označovania a spôsobe jeho uplatňovania upravuje vyhláška č. 589/2007 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o Jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania, ktorá bola vydaná podľa § 12 zákona č. 343/2007 Z.z. o podmienkach evidencie, verejného šírenia a uchovávaní audiovizuálnych diel, multimediálnych diel a zvukových záznamov umeleckých výkonov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (audiovizuálny zákon) v znení neskorších predpisov.

Podľa § 1 ods. 6 JSO obsah každého audiovizuálneho diela, multimediálneho diela, programu poskytovaného prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, programu alebo inej zložky televíznej programovej služby sa klasifikuje samostatne; to neplatí pre zložku televíznej programovej služby, ktorá je určená na získanie a udržanie pozornosti verejnosti na vlastné vysielanie a programy (ďalej len „upútavka“). Obsah každej časti seriálu, série alebo cyklu sa klasifikuje osobitne.

Podľa § 4 ods.1 JSO, programy alebo iné zložky programovej služby klasifikované ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov sa zaraďujú do vysielania medzi 22,00 a 06,00 hodinou.

Podľa § 4 ods. 2 JSO, programy alebo iné zložky programovej služby klasifikované ako nevhodné pre

vekovú skupinu maloletých do 15 rokov alebo ako vhodné pre vekovú skupinu maloletých od 15 rokov sa zaraďujú do vysielania medzi 20,00 a 06,00 hodinou.

Z ustanovenia § 5 ods. 1 JSO vyplýva, že v programovej ponuke vo vysielaní televíznej programovej služby zverejňovanej prostredníctvom oznámenia o vlastnom programe vo forme textových informácií alebo prostredníctvom teletextu sa k nevhodným alebo nevhodným a neprístupným programom pre maloletých uvedie aj príslušný grafický symbol jednotného systému označovania.

Podľa § 6 ods. 5 JSO je vysielateľ povinný označovať programy alebo iné zložky televíznej programovej služby grafickým symbolom vekovej vhodnosti po celý čas vysielania týchto programov alebo iných zložiek programovej služby.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Úlohou senátu najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti O.s.p. preskúmať zákonnosť postupu a napadnutého rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods.4 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že v napadnutom rozhodnutí uvedených dňoch a časoch na programovej službe JOJ PLUS odvysielala :

- upútavky, ktoré boli klasifikované ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, mimo zákonom povoleného času (medzi 20,00 a 6,00 hod), čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 4 ods. 2 JSO;
- upútavku, ktorá bola klasifikovaná ako nevhodná a neprístupná pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, mimo zákonom povoleného času (medzi 22,00 a 6,00 hod), čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 4 ods. 1 JSO;
- informácie o svojej programovej ponuke prostredníctvom oznámenia o vlastnom programe vo forme textových informácií, pričom k nevhodným a neprístupným programom pre maloletých neuviedla príslušný grafický symbol jednotného systému označovania, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 5 ods. 1 JSO;
- a tiež odvysielala upútavku, ktorú neoznačila totožným grafickým symbolom ako samotný program, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 6 ods. 5 druhá veta JSO - za čo jej uložila podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - pokutu určenú podľa § 67 ods. 3 písm. c) zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 15.000 €.

Porovnaním opravného prostriedku a obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že skutkový stav medzi účastníkmi nie je sporný. Navrhovateľka nepoprela, že v rozhodnutí uvedených dňoch a v uvedenom čase (odhliadnuc od chyby v písaní, ktorá nemá vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia) odvysielala v rámci programovej služby JOJ PLUS v rozhodnutí uvedené upútavky ako aj informácie o svojej programovej ponuke.

Úlohou najvyššieho súdu preto v zmysle námietok navrhovateľky bolo posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľka odvysielaním uvedených upútaviek ako aj oznámenia o vlastnom programe, porušila zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či bola sankcia uložená v súlade so zákonom.

Najvyšší súd po dôslednom oboznámení sa s predloženými podkladmi v posudzovanej veci mal za nesporne preukázané, že :

- upútavky na programy, uvedené v bode 1. napadnutého rozhodnutia - ktoré boli v súlade s § 6 ods.5 JSO označené totožným grafickým symbolom ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, ako samotný program - boli do vysielania zaradené mimo zákonom povoleného časového pásma, t.j. len po 20,00 hodine a maximálne do 06,00 hodiny rannej,
- upútavky na program, uvedené v bode 2. napadnutého rozhodnutia - ktoré boli v súlade s § 6 ods.5 JSO označené totožným grafickým symbolom ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 18

rokov, ako samotný program - boli do vysielania zaradené mimo zákonom povoleného časového pásma, t.j. len po 22,00 hodine a maximálne do 06,00 hodiny rannej,

- informácie o programovej ponuke prostredníctvom oznámenia o vlastnom programe vo forme textových informácií, uvedené v bode 3. napadnutého rozhodnutia, boli odvysielané bez uvedenia príslušného grafického symbolu JSO k nevhodným a neprístupným programom pre maloletých,
- upútavka na program, uvedený pod bod 4. napadnutého rozhodnutia, nebola označená totožným grafickým symbolom ako samotný program.

Na základe týchto zistení skonštatoval, že odvysielaním upútaviek nevhodných pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov a do 18 rokov mimo stanoveného časového pásma, navrhovateľka postupovala v rozpore s § 4 ods. 1 a ods.2 JSO, pretože porušila povinnosť zaradiť programy a iné zložky programovej služby označené ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov do vysielania medzi 20,00 hod a 06,00 hod a pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov do vysielania medzi 22,00 hod a 06,00 hod. Uvedeným konaním nesporne došlo k porušeniu zákonnej povinnosti vysielateľa podľa § 20 ods.4 zákona č. 308/2000 Z.z.

Odvysielaním programovej ponuky zverejňovanej prostredníctvom oznámenia o vlastnom programe vo forme textových informácií bez uvedenia príslušného grafického symbolu jednotného systému označovania k nevhodným a neprístupným programom pre maloletých, nebola recipientom sprostredkovaná informácia, pre akú vekovú skupinu maloletých je ten-ktorý uvedený program nevhodný resp. neprístupný, čím rodičom, prípadne iným vychovávateľom dieťaťa nebolo umožnené rozhodnúť sa na základe tejto informácie, či ponechajú svoje maloleté dieťa pred televíznou obrazovkou pri sledovaní vybraného programu oznámeného v rámci programovej ponuky. Z dôvodu, že navrhovateľka nepostupovala podľa § 5 ods.1 JSO - v zmysle ktorého je vysielateľ povinný prostredníctvom oznámenia o programovej ponuke k nevhodným a neprístupným programom pre maloletých uviesť aj príslušný grafický symbol JSO - týmto jej konaním došlo tiež k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu - porušeniu povinnosti vysielateľa v zmysle § 20 ods.4 zákona č. 308/2000 Z.z.

Tiež odvysielaním upútavky (uvedenej v bode 4. napadnutého rozhodnutia), ktorá bola označená grafickým symbolom JSO o nevhodnosti pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, pričom program, na ktorý upútavala bol počas jeho vysielania označený grafickým symbolom JSO ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, je zrejmé, že divákovi boli v rámci posudzovanej upútavky sprostredkované mylné informácie o nevhodnosti samotného programu. Za tohto stavu vo veci, aj podľa názoru najvyššieho súdu

Rada dospela k správne mu záveru, že konanie účastníka konania bolo v priamom rozpore s ustanovením § 6 ods.5 JSO (povinnosť vysielateľa označiť upútavku k programu totožným grafickým symbolom ako samotný program, na ktorý upriamuje pozornosť upútavkou), čím došlo k porušeniu zákonnej povinnosti vysielateľa v zmysle § 20 ods. 4 zákona č.308/2000 Z.z.

Na základe uvedených skutočností najvyšší súd dospel k záveru, že zákonné podmienky pre sankčný postih navrhovateľky, z dôvodu porušenia povinností vyplývajúcich pre ňu z ustanovenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z., pretože nesprávne uplatnila JSO, boli splnené a samotné právne posúdenie veci, čo do kvalifikácie sankcionovaného konania bolo materiálne správne.

Najvyšší súd zároveň považuje za potrebné poukázať na koncentračnú zásadu v zmysle ktorej na odvolacie dôvody uplatnené po uplynutí zákonnej lehoty na ich podanie nemôže prihliadať.

Podľa názoru najvyššieho súdu sa Rada v napadnutom rozhodnutí dostatočným spôsobom vysporiadala s otázkou legality, pretože pokuta bola navrhovateľke uložená za porušenie ustanovenia § 20 ods.4 zák.č. 308/2000 Z.z. S poukazom na ochranu maloletých, ktorí sú nepochybne najnáchylnejšou a najcitlivejšou skupinou na preberanie vonkajších vplyvov a vzorov pri formovaní vlastného individuálneho rebríčka hodnôt, zvlášť z masmédií, bola naplnená aj podmienka legitimacy. Právo na slobodu prejavu je obmedzené osobitnou ochranou nedospelých osôb na základe zákona, a to v

posudzovanej veci predstavuje ustanovenie § 20 zákona č. 308/2000 Z.z.

Navrhovateľka spochybňovala „naliehavú spoločenskú potrebu“ označovania všetkých zložiek programovej služby rovnakým grafickým symbolom vhodnosti ako samotný vysielaný program z dôvodu, že maloletým je nevhodný audiovizuálny obsah prístupný z viacerých zdrojov (ako je internet, televízne vysielanie domácich vysielateľov, televízne vysielanie zahraničných vysielateľov, filmová produkcia na DVD, filmová produkcia v kinách, atď.), pričom regulovaný je len obsah televízneho vysielania domácich vysielateľov, hoci ostatné zdroje sú maloletým divákom rovnako dostupné, čo považovala za diskriminačné obmedzenie slobody prejavu len domácim televíznym vysielateľom.

Ohľadne uvedených tvrdení navrhovateľky najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že pôsobnosť zákona č. 308/2000 Z.z. sa podľa § 2 ods.1 písm. b) vzťahuje na „vysielateľa, ktorý nie je zriadený zákonom a má oprávnenie na vysielanie na základe licencie udelenej podľa tohto zákona alebo podľa osobitného predpisu.“ Podľa odseku 2 cit.zák. ustanovenia sa zákon 308/2000 Z.z. vzťahuje „na vysielateľa podľa odseku 1 písm. a) až c) na poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ak majú svoje sídlo, miesto podnikania alebo bydlisko v Slovenskej republike a tu aj prijímajú redakčné rozhodnutia“.

Z citovaných ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z. teda jednoznačne vyplýva, že tento zákon sa vzťahuje len na vysielanie vysielateľov, ktorí získali licenciu na vysielanie na základe tohto zákona, príp. zákona č. 220/2007 Z.z. o digitálnom vysielaní. V zmysle § 5 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z.z. je Rada oprávnená posudzovať dodržiavanie povinností vyplývajúcich z tohto zákona vysielateľmi, ktorí získali licenciu na základe tohto zákona. Na základe uvedeného najvyšší súd skonštatoval, že Rada nie je oprávnená posudzovať obsah vysielania zahraničných vysielateľov, a preto tvrdenie navrhovateľky o diskriminačnom prístupe Rady vyžadujúcej plnenie predmetných povinností „len od slovenských vysielateľov“ nemôže obstáť.

Ďalšia argumentácia uplatnená navrhovateľkou v rámci opravného prostriedku, bola založená na pochybnostiach o tom, či členovia Rady boli oboznámení s obsahom záznamov vysielania, a to z dôvodu absencie zápisnice o vykonaní tohto dôkazu. Mala zato, že Rada ako kolektívny správny orgán a jej členovia musia zákonným spôsobom záznamy z vysielania vykonať (vzhládnuť) a o priebehu vykonania spísať zápisnicu, ktorá bude zachytávať priebeh vykonania, najmä obsah záznamov z vysielania, a táto bude spôsobilým podkladom pre vydanie rozhodnutia, ku ktorému sa vysielateľ musí mať možnosť vyjadriť. Podľa názoru súdu navrhovateľkou namietaná skutočnosť, že v administratívnom spise odporkyne sa nenachádza ako dôkaz zápisnica o vzhladnutí predmetných obrazovo-zvukových záznamov z vysielania členmi Rady, nepredstavuje takú procesnú vadu konania v posudzovanej veci, ktorá by mala za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia v zmysle § 250i ods.3 O.s.p. Skutočnosť, že v administratívnom spise Rady sa nenachádza zápisnica o vzhladnutí predmetných obrazovo-zvukových záznamov z vysielania členmi Rady, sama osebe totiž neznamená, že s obsahom predmetných dátových nosičov neboli oboznámení. Senát najvyššieho súdu v tomto smere poukazuje na konštantnú rozhodovaciu prax NS SR vyjadrenú v jeho rozhodnutiach a známu účastníkom konania z iných, t.č. už právoplatne skončených konaní (napr. 2SŽ/3/2009, 6SŽ/11/2013).

K ďalšej odvolacej námietke navrhovateľky viažucej sa k prepisu/popisu posudzovaných programov je potrebné uviesť, že odporkyňa vyhotovila takýto prepis zo záznamu vysielania pre účely správneho konania. S týmto navrhovateľku v rámci administratívneho konania oboznámila a poskytla jej možnosť vyjadriť sa k obsahu prepisu vysielania, ako k podkladu pre rozhodnutie, o čom svedčí i opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní č. 299-PLO/O-4179/2013 zo dňa 25.9.2013, ktorú prevzal právny zástupca navrhovateľky dňa 12.3.2013, ktoré sú súčasťou pripojeného administratívneho spisu, pričom však navrhovateľka v rámci správneho konania nenamietala konkrétne rozpory predmetného prepisu/popisu vysielania so záznamom vysielania posudzovaných programov. Senát najvyššieho súdu prisvedčil odporkyni v tom, že účelom prepisu/opisu skutkového stavu navrhovateľkou bolo len zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči do písomnej podoby.

Za stavu, že porušenie povinnosti vyplývajúcej pre navrhovateľku ako vysielateľa z ustanovenia § 20

ods.4 zákona o vysielaní a retransmisii bolo v preskúmvanej veci preukázateľne zistené, boli aj podľa názoru NS SR zákonné podmienky pre sankčný postih navrhovateľky splnené.

Ako dôvodnú však najvyšší súd posúdil námietku navrhovateľky týkajúcu sa výšky uloženej pokuty.

Podľa § 67 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 € do 66 387 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 € do 19 916 €, ak

- a) porušil územný rozsah vysielania,
- b) neposkytol vysielací čas v naliehavom verejnom záujme [§ 16 ods. 3 písm. j)],
- c) nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4) alebo nezabezpečil časové zaradenie programov alebo iných zložiek programovej služby v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom (§ 20 ods. 5),
- d) porušil podmienky na vysielanie sponzorovaných programov a sponzorovanej programovej služby,
- e) vysielala programy a ostatné zložky programovej služby, ktorých obsah je v rozpore s povinnosťou podľa § 16 ods. 2 písm. c),
- f) porušil podmienky na umiestňovanie produktov (§ 39a).

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu podľa odseku 1 písm. d/ Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť.

Podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. pokutu Rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Zo zákonom ustanovenej kompetencie vyplýva Rade oprávnenie posúdiť porušenie právnej povinnosti vysielateľa a na základe správnej úvahy uložiť zákonom dovolenú sankciu. Ustálenie výšky pokuty v rámci zákonom určeného rozpätia, či sadzby je zásadne otázkou správneho uváženia a najvyšší súd podľa § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe povolenej voľnej úvahy (správneho uváženia), preskúmava iba, či takéto rozhodnutie nevybočilo z rámca povolenej voľnej úvahy, a či je v súlade so zákonom.

K námietke navrhovateľky, že výška uloženej sankcie je neprimerane vysoká, najmä s ohľadom na pokuty ukladané iným vysielateľom v obdobných veciach, senát najvyššieho súdu uvádza, že správny súd posudzuje zásadne právne otázky zákonnosti postupu pri vydaní rozhodnutia, ako aj samotného rozhodnutia v konkrétnej veci. Jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť verejnej správy. To platí aj pre oblasť administratívneho trestania.

Preskúvaným rozhodnutím Rada uložila navrhovateľke za správny delikt pokutu vo výške 15 000,- eur. Pokiaľ zákonodarca v právnej norme § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii ustanovil rozsah sadzby pokuty do 165 969 eur, z uvedeného je zrejmé, že Rada uložila navrhovateľovi pokutu na dolnej hranici zákonom ustanovenej sadzby.

V súvislosti s namietanou výškou pokuty, ako i diskriminačným postupom zo strany odporkyne vo vzťahu k navrhovateľke, najvyšší súd uvádza, že pre nedostatok podkladov nemohol posúdiť, či rozhodnutie odporkyne v časti výroku o výške uloženej pokuty je v súlade so zákonom.

Odporkyňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia tvrdí, že pri rozhodovaní o výške sankcie vychádzala zo skutočnosti, že navrhovateľka bola už v minulosti opakovane sankcionovaná, pričom je v ňom obsiahnutý aj výpočet rozhodnutí ukladajúcich navrhovateľke sankcie - upozornenie pre porušenie zákona za porušenie predmetnej povinnosti, ako aj pokuty, naposledy vo výške 10.000 €, (kedy malo ísť aj o viac skutkových podstát). Podľa názoru odvolacieho súdu je však výška uloženej pokuty nepreskúmateľná z dôvodu, že rozhodnutia, ktorými bola navrhovateľka už v minulosti sankcionovaná za správny delikt neboli súčasťou predloženého správneho spisu.

S poukazom na uvedené najvyšší súd nemohol posúdiť, či správny orgán pri ukladaní pokuty navrhovateľke v posudzovanej veci nevybočil z rámca povolenej správnej úvahy.

Za stavu, že správny orgán uložil účastníkovi správneho konania pokutu, ktorá je v porovnaní s predchádzajúcim sankčným postihom tohto účastníka nepomerne vyššia, za absencie pripojených právoplatných rozhodnutí, nebolo možné komplexne posúdiť podklady, z ktorých správny orgán pri rozhodovaní v predmetnej veci vychádzal. Najvyššiemu súdu preto nezostávalo nič iné ako skonštatovať, že napadnuté rozhodnutie je v tejto časti nepreskúmateľné.

Zásadu plnej jurisdikcie, ktorú súdu umožňuje § 250i ods.2 O.s.p. v spojení s § 250j ods.5 O.s.p., najvyšší súd vzhľadom na nedostatok podkladov pri rozhodovaní v posudzovanej veci neuplatnil.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie odporkyne podľa § podľa § 250l ods.2 O.s.p. v spojení s § 250j ods.2 písm. d), e) O.s.p. zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

Pri novom prejednaní veci je správny orgán viazaný právnym názorom súdu (§ 250r O.s.p.).

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že úspešnej navrhovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhláška) za :

- dva úkony právnej služby (za prevzatie a prípravu veci - 18.12.2013, písomné podanie na súd - opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu - 31.12.2013), pričom v danom prípade 1/6-ina výpočtového základu za rok 2013 je 130,16 €, potom náhrada za 2 úkony = 260,32 €,
- 1 úkon právnej služby - účasť na pojednávaní - 25.2. 2015, pričom 1/6-ina výpočtového základu za rok 2015 je 139,83 €

K obom úkonom právnej služby za rok 2013 prináleží režijný paušál vo výške 7,81 € x 2 = 15,62 € a k jednému úkonu právnej služby za rok 2015 prináleží režijný paušál vo výške 8,39 € (podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky)

Celkom boli priznané trovy právneho zastúpenia 400,15 € + 24,01 € + 84,83€ (20% DPH) = 508,99 €.

Priznanú náhradu trov konania je odporkyňa povinná zaplatiť na účet Advokátskej kancelárie Bugala - Ďurček, s.r.o., vedený v Tatra banke, a.s., č.: 2626058289/1100.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.